

Sosezöldséget királykisasszony

Egyszer volt, hol nem volt, még a Mangalicahegyen is túl, ahol a kurta farkú malac túr, élt egyszer egy öreg király. Volt annak a királynak egy felesége és egy makacs leánya, aki soha nem evett meg semmilyen zöldséget sem. Ezért a vár népe titkon el is nevezte őt még kiskorában Sosezöldséget király-kisasszonynak.

Hiába próbált a királyi szakács finomabbnál finomabb zöldséges étellel, levessel, salátával kedveskedni, a királykisasszony nem volt hajlandó megkóstolni egyiket sem. A szülei hiába mutattak példát azzal, hogy milyen egészségesek a változatos ételek fogyasztásától. Ő csak finnyásan tolt el maga előtt a tányérokat, mondván hogy ő úgysem szereti, pedig meg se kóstolta az étkeket, így nem is tudta igazán, milyen az ízük.

S mindig csak ezt a kis mondókát fújta szüntelen:

*Zöldséget én nem eszem,
hús kell csakis énnekem.
Répa, borsó, karfiol
királylánynak nem való.*

Bizony látszott is a lányon, hogy nem evett zöldséget. Sápadt volt az arca és a haja olyan vékonyszálú volt, hogy külön hajcsatokat és gumikat

kellett készíttetni számára, mert a hétköznapi csatok, gumik sorra kicsúsztak gyenge hajából.

Megelégette a király a lánya ízlését és kihirdette, hogy ahhoz az ifjúhoz adja leánya kezét, s persze fele királyságát, aki olyan zöldséges ételt talál fel, amelyet hajlandó a lánya megkóstolni. Jöttek is sorra híres szakácsok, szerencsét próbáló gazdagok fiai. Hoztak messzi földről származó zöldséges réteseket, leveseket, díszített finomságokat, de a királykisasszony mindegyik felkínált étel után csak a fejét csóválta, hogy nem, nem akarja megkóstolni.

S csak a kis mondókáját fújta szüntelen minden tányér után:

*Zöldséget én nem eszem,
hús kell csakis énnekem.
Répa, borsó, karfiol
királylánynak nem való.*

Telt múlt az idő, s a király már kezdte elfogadni, hogy lánya nem fogja megszeretni a zöldségeket. Egy nap éppen vacsorázni készült a család, s a szolgálók az asztalra tettek malacsültet, fácánlevest, mindenféle úri ételt, s egy tál apró fasírtot is. A királylány egy fasírtot kért a tányérjára, s jóízűen fogyasztotta. Meg is jegyezte, hogy más az íze mint

szokott, nagyon finoman lett fűszerezve. A király is kért egyet a tányérjára, s a szájába véve érezte, hogy az nem egy átlagos fasírt, hanem zöldségekből készült. Azonnal hívatta a szakácsot és megkérdezte tőle:

- Ki készítette ezt?

- Uram királyom, bocsássa meg nekem, hogy ez a pórias étel az asztalára került! Az én fiam készítette, ez az ő kedvence, ő csenhette a királyi étkek közé.

- Küldd csak ide elém nyomban azt a fiút - mondta a király elmosolyodva.

Az ifjú legény hamar megérkezett, a király nyomban kérdőre vonta:

- Te merészelted az asztalunkra csenni ezt az ételt?

- Én bizony, uram királyom - mondta bátran a legény.

A király csak hallgatott, csak hallgatott, majd a fiú folytatta beszédét.

- Uram királyom, a lánya eddig nem kóstolt meg semmilyen zöldséges ételt, mert tudta, hogy miből készültek. Hiába hoztak elébe bármilyen cifra ételkülönlegességet. Most viszont húsnak hitte, s jóízűen megette. Nem nagy trükk ez, csak egy apró kis csalafintaság.

- Édes fiam, jól vág az eszed, elérted, hogy az én leányom megkóstoljon egy zöldséges ételt, ráadásul

még ízlett is neki. Neked adom hát a lányom kezét, s a fele királyságomat.

A kiráylány csak akkor szelt ketté egy fasírtot, és megnézte, hogy csupa zöldséggel van megtöltve. Kissé belepirult, hogy a legény ilyen könnyen meg tudta őt tréfálni. Majd a királlyal, a királynéval és a szolgálókkal nagy hahotázásban törtek ki.

Másnap hatalmas lakodalmat csaptak, volt ott evés, ivás, dínom- dánom, még a szomszéd király kutyája is jól lakott. S természetesen, nem hiányoztak az asztalokról a zöldséggel töltött finom falatok sem. A vár népe pedig lassan elfelejtette a Sosezöldséget királykisasszony nevet, s később már Tündérfürt kiráylányként emlegették az ifjú királynét, aki a rengeteg finom, zöldségtől egészségesebb, csinosabb lett, s még a haja is sokkal szebbé vált.

Aki nem hiszi, járjon utána.